

Я Б ХОТІЛА ЗІГРАТИ ВІДЬМУ... *Інтерв'ю з Світланою Прус*

Світлана Прус 1995 року закінчила Київський інститут театрального мистецтва імені І.Карпенка-Карого (курс Ірини Молостової). Актриса Національного академічного театру імені І.Франка.

Знімалася у фільмах «Страчені світанки» (реж. Г.Кохан, 1995), «Детектив» (Іран, 1995), «Святе сімейство» (реж. В.Беліков, 1997), «Тарас Шевченко. Заповіт» (реж. С.Клименко, 1997), «Пристрасть» (реж. О.Бійма, 1998).

— Світлано, спершу децю

тривіальне питання — як почалося ваше знайомство з кіно?

— В маленькому містечку Прилуки не було театру — лише народний, в якому я згодом і сама грала. Кіно було більш доступним. Я часто уявляла собі, як знімальна група виїжджає в село, знімає фільм, мене саме тягнуло до минулих часів... І моя мрія здійснилася у фільмі О.Бійми «Пристрасть» (за мотивами твору М.Вовчок) — я відчула те життя.

— Фортуна прихильна до вас, але разом з тим це і відомість, і

невідомість. Кіно знімають мало, а бачать ще менше. Чи справді ваші мрії здійснилися, чи не розчаровані ви?

— Коли я вперше прийшла на студію Довженка, у людей там уже відчувалося розчарування — вони згадували як раніше знімалося 30 картин, а зараз 3. Але ж я цього не бачила. Тож коли я знялася в першій ролі, мені все дуже сподобалося на студії. Вийшло так, що в мене практично не було «простоїв». І я не думаю, що це везіння. Ще на першому курсі я

зрозуміла, що допомагати мені нікому, і в перервах між парами брала свої фото, їздила на студію, стукала до знімальних груп — сама собі робила рекламу. Дійсно, є якесь розчарування: в кіно вже не так мало зроблено — 8 ролей, не рахуючи епізодів. Адже кожен актор хоче слави. Актор без слави, як квітка без сонця. Це ніби приплив енергії. Коли читаєш, як та чи інша актриса може стати знаменитою за одну-дві ролі... А у нас можна зніматися 15 років — і це все залишається домашніми радіощами. Боляче за наших акторів, яких ніхто не знає, і нерідко дуже хороших акторів.

— *Світлано, ви створили власний акторський імідж. Але мені здається, ваш тип не зовсім відповідає цьому образу. До якого ампуа ви більш схильні?*

— Зараз не люблять говорити про ампуа. З одного боку, з нас ще в інституті це вибивали, але з іншого — у кожного на курсі все-таки було ампуа. Педагоги штовхали мене на героїню, а весь курс кричав: «Дайте їй спробувати щось характерне, воно ж так і випирає з неї!» Багатьом актрисам хочеться гарних ролей, а мені навпаки — щось таке страшне, відьму якусь. Якщо на 1-ому курсі Молостова весь час повторювала: «Світлано, забудь про свою зовнішність!», — то вже на четвертому: «Ну згадай про свою зовнішність, кому ж іще кокетувати на курсі, як не тобі». Я любила робити такі грими, що ніхто не впізнавав мене. Може в цьому проявлялась моя характерність. Але з характерними ролями в мене так і не склалося. І коли я прийшла в театр, зразу сказали: «Так, до нас прийшла героїня...»

А от у ролі, яку я зіграла у фільмі «Пристрасть» О.Бійми, є щось і від героїні, і щось характерне, і комічне...

— *Чи працюєте ви постійно над роллю, і чи не виникало конфліктів між тим образом, що створюється у вас, і тим, що вимагає режисер?*

— В принципі, мене вважають «податливою» актрисою. Але я й сама бачу, що потрібно режисерові в даному фільмі. Скажімо, в картині «Т.Шевченко. Заповіт» я просто гарна жінка. Любов — чисто як замальовка, ніяких пристрастей, і щось вигадувати особливо не мало сенсу. У «Пристрасті» ж було ціле поле діяльності — і

для мене, і для режисера. Там вислуховувалось усе, будь-яка вигадка. Там я прожила ціле життя, і в моєму житті протягом зйомок теж відбувалися колосальні зміни. Я фаталістка, вірю в долю і в те, що є такі ролі, які впливають на життя акторів. І ця роль — як моє дитя. О.Бійма привчив мене до того, що я не тільки на майданчику була Варкою. Він весь час спостерігав за мною, як я їм, ходжу, навіть ввечері, після зйомок. І я непомітно вела себе так, як могла б вести себе моя героїня. Як правило, актори щось приховують у собі, а Бійма зміг витягнути це, щось майже тваринне. В ці моменти я навіть лякалася свого голосу. Але інакше не було б потім такої трагедії... Не знаю, чи вдасться зіграти щось подібне і за масштабністю, і за напруженою пристрастей.

— *Кожен актор по-своєму відчуває різницю роботи в театрі і в кіно. Як ви це відчуваєте і до чого більше тяжієте?*

— Для мене і кіно, і театр — це щось єдине, щось таке рідне, болісне. Але точно можу сказати, що я відчула себе щасливою саме на зйомках фільму «Пристрасть».

Дехто вважає, що «кіношним акторам» потім важко в театрі, бо вони звикли працювати в півсили, а в театрі треба викладатися. Але це неправда, в кадрі, особливо коли крупний план, зразу видно гру в півсили. Кіно навіть допомагає роботі в театрі, особливо коли треба моментально увійти в екстремальну ситуацію. В кіно вже не знімають по 10 дублів, як раніше, один, максимум, два, і це привчає відразу включатися в роботу.

— *Світлано, заради того, щоб отримати роль, ви навіть змогли змінити колір очей. Як це вам вдалося, розкажіть про це.*

— Мені багато режисерів казали: «Ти не актриса, а танк». Але я зрозуміла, що інакше не можна. Коли Станіслав Клименко (режисер фільму «Тарас Шевченко. Заповіт») вперше побачив мене, то сказав: «Так, ви нам підходите,» — але коли придивився, то додав, — тільки ж у Закревської були блакитні очі, Шевченко писав: «В неї очі сині, аж чорні». Хоча він і не відмовив, я хотіла влаштувати режисера до кінця і тому поїхала в лікарню й замовила блакитні лінзи, тут же й одяг-

нула. Коли Станіслав Клименко побачив, то був, звичайно, вражений: «Ну, ти молодець, Світлано, слухай, а я вже хотів тобі телефонувати і затверджувати і так,» — це в той день, коли я поїхала замовляти зовсім недешеві лінзи. Потім я була живою легендою на студії. Такий був холодний погляд у цієї красуні — мені подобався...

— *Ви потрапили до Національного академічного театру імені І.Франка, але, можливо, де-як в іншому ви за ці три роки могли б зіграти значно більше. Чи не було думок піти з театру чи якимось іншим чином змінити ситуацію?*

— Коли я вже потрапила сюди, то це доля. Піти з театру — це найпростіше. Але як зробити, щоб тобі давали ці ролі... По-перше, мене рятувало кіно. І потім, не скажу, що мені не давали грати. Я мала виконувати роль у «Мерліні...», але виставу поки що зняли з репертуару, потім роль Демона у виставі Опанасенка «Мойсей», але робота зірвалася через хворобу режисера. А зараз в репетиціях одна невелика роль в «Суєті» І. Карпенка-Карого (режисер Володимир Опанасенко) і головна роль в «Алхімії щастя» Яцека Янчарського (режисер Олександр Мірошніченко). Сподіваюся, що ці дві прем'єри вийдуть до кінця сезону.

*Вела розмову
Надія Мірошніченко.*

**Світлана Прус у фільмі «Душа з призначенням прекрасним» («Тарас Шевченко. Заповіт»).
Режисер С.Клименко.**

